

Arrest

nr. 244 508 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 december 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. DE ROECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 5 september 2015 België binnen met een paspoort en verzoekt op 22 oktober 2015 om internationale bescherming.

Op 14 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 16 mei 2019 wordt deze beslissing door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd en wordt de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.

Op 25 november 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 november 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijnse te zijn geboren in Koeweit en de Jordaanse nationaliteit te hebben verkregen via uw ouders, A.-R. B. H. (...) en A.-K. F. (...), die Palestijnse vluchtelingen zijn van 1967 afkomstig uit Nablous. U hebt gedurende de periode van uw geboorte tot aan uw vertrek in 2015 onafgebroken in Koeweit gewoond samen met uw ouders, uw broer A.-R. H. (...), een ingenieur, en uw zus A.-R. R. (...), een secretaresse. U genoot een niet strikte opvoeding waarbij u een goede band hebt met uw ouders. In juni 1995 behaalde u uw diploma middelbaar onderwijs in Koeweit. In 1998 begon u te werken als verkoopster in een lingeriewinkel en dit gedurende zes jaar. In 2003 begon u te werken in een winkel waar avondjurken werden verkocht en dit tot aan uw vertrek uit Koeweit in 2015. In de Westelijke Jordaanoever heeft u enkel nog een oma langs moederskant en tantes en ooms langs moederskant en langs vaderskant. U reisde enkel voor maximaal twee maanden naar de Westelijke Jordaanoever op familiebezoek. U ging er naar Nablous naar het huis van uw grootouders. In 2009 ging u de laatste keer naar de Westbank voor het huwelijk van uw broer. U kwam enkel in Jordanië als transitland naar de Westelijke Jordaanoever.

In 2010 leerde u in Koeweit de Syriër A. H. Y. (...) kennen. In 2011 kwam hij naar België en op 26 juni 2012 diende hij hier een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 september 2012 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) hem de subsidiaire beschermingsstatus toe. Hij reisde daarna terug op en af naar Koeweit dankzij de tickets die u voor hem kocht. U kon zich dit veroorloven omwille van uw goedbetaalde job in Koeweit. In januari 2015 hebt u bij het aanvragen van een vernieuwing van uw Jordaanse paspoort vastgesteld dat u geen nationaal nummer meer had, daarenboven stond er handgeschreven naast pagina 48 dat er een groene kaart was. Uw ouders, broer en zus hebben wel hun nationaliteit behouden. Desondanks bent u aan de Jordaanse ambassade geen uitleg gaan vragen waarom u enkel een tijdelijk Jordaanse paspoort had gekregen. In maart 2015 kwam Y. (...) u opnieuw bezoeken. Uw familie, die initieel tegen jullie relatie gekant was omdat hij geen Palestijn is, stemde uiteindelijk met uw huwelijk in, hetwelk op 27 mei 2015 officieel werd bezegeld in de rechtbank in Koeweit en waarbij uw vader als getuige aanwezig was. U was ondertussen ongeveer twee maanden zwanger, hetgeen uw familie niet zou hebben geweten. Ondanks u sinds 2010 betrekkingen hebt met Y. (...) zou de zwangerschap om een 'ongelukje' gaan. U hebt in augustus 2015 een visum type C ontvangen van de Belgische ambassade in Koeweit waarmee u op 4 september 2015 legaal vanuit Koeweit naar België bent gereisd om hier op 5 september 2015 te arriveren. Op 21 december 2015 bent u bevallen van jullie zoontje, A. R. (...), die door uw man A. H. Y. (...) erkend is als zijn zoon. De stad Brussel heeft toen geen nationaliteit vastgesteld.

U heeft op 22 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming ingediend omwille van het feit dat u Koeweit verlaten heeft uit vrees dat uw familie u zou vervolgen omdat u reeds zwanger was nog vóór het huwelijk officieel was geacteerd. Daarnaast vreest u dat u omwille van het verlies van uw Jordaanse nationaliteit u sinds 2016 niet meer over een verblijfsvergunning in Koeweit zou kunnen beschikken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Koeweiti huwelijksakte, uw verlopen Jordaanse paspoort (...), uw tijdelijk Jordaanse paspoort zonder nationaal nummer (...) geldig van 18/01/2015 tot 17/01/2020 met vermelding groene kaart alsook een Koeweiti verblijfsvergunning geldig van 03/02/2015 tot 31/01/2016 en een visum type C geldig van 23/08/2015 tot 06/12/2015 afgeleverd door de Belgische ambassade en stempel d.d. 05/09/2015 binnenkomst op Brussels National Airport, uw Palestijnse identiteitskaart (met identiteitskaart nummer (...)) afgegeven op 23/07/2001, een kopie van uw verlopen Jordaanse identiteitskaart (met nationaal nummer (...)) geldig van 03/09/2003 tot 02/09/2013, de toestemming van Israël om in 2009 de Westelijke Jordaanoever in te reizen, uw gele kaart met nummer (...) afgegeven op 21/07/2006 en tot slot de baby echografieën genomen in de maanden april en mei 2015.

Op 14 maart 2018 nam het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hier tegen in beroep bij de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). U legde geen nieuwe stukken neer. Op 16 mei 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (nr. 221 326 in de zaak RvV 218 900 / IV). De Raad stelde vast dat verzoeksters verklaringen over het verlies van haar Jordaanse nationaliteit op basis van de samenstelling van het administratief dossier niet kunnen worden geverifieerd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat uw ouders in 1967 uit Palestina zijn gevlucht, maar nergens uit de door u neergelegde stukken of de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u of uw ouders vervolgens beroep hebben gedaan op de bijstand van UNRWA. Daar u niet bij de UNRWA geregistreerd staat valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair beschermde.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in Koeweit, dat u er onafgebroken heel uw leven heeft gewoond, dat u daar gestudeerd en gewerkt heeft en dat uw dichte familie er verblijft (CGVS, pp.3 en 4). U had als dochter van Palestijnse vluchtelingen van 1967 uit Nabloes de Jordaanse nationaliteit verworven (CGVS, p. 3). U reisde enkel doorheen Jordanië als transitland en verbleef er nooit langer dan twee maanden (CGVS, p. 7). U verklaart dat, nadat u uw man Y. (...) in 2010 hebt leren kennen, u Koeweit niet meer hebt verlaten. U vermeldde niet dat u in de jaren negentig naar Jordanië ging toen vele Palestijnen die werkzaam waren in Koeweit uit het land werden gezet omwille van de pro Saddam houding van Yasser Arafat (COI Focus Jordanie statut des réfugiés Palestiniens d.d. 22/10/2019 p. 6). In 2015, bij de vernieuwing van uw Jordaanse paspoort, werd er u geen nationaal nummer toegekend. Het betreft een tijdelijk paspoort (...) geldig gedurende vijf jaar (18/01/2015 tot 17/01/2020) waarin handgeschreven staat 'groene kaart' (zie onderaan pagina met zegels, naast pagina 48). U legt deze groene kaart niet neer. U verklaart dat u vanaf nu wel over de groene kaart beschikt die bestemd is voor mensen die geen Jordaanse nationaliteit hebben (CGVS, p. 2). Wel legt u uw gele kaart neer met nummer (...) afgegeven op 21/07/2006. U haalt aan dat deze gele kaart bestemd is voor mensen met de Jordaanse nationaliteit. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat sinds het jaar 2000 Palestijnen, die vroeger Jordaanse burgers waren, op willekeurige wijze staatloos zijn geworden. De wijze waarop dit gebeurt is totaal onlogisch waarbij sommige gezinsleden de nationaliteit zijn verloren terwijl andere gezinsleden ze hebben behouden. Uit de informatie blijkt dat het nationaal nummer op arbitraire wijze wordt afgenomen alsook de gele kaart (COI Focus Jordanie statut des réfugiés Palestiniens d.d. 22/10/2019 p. 19 + CGVS, pp. 1, 2 en 3). Er wordt na het afnemen van de nationaliteit een tijdelijk paspoort afgegeven (COI Focus Jordanie statut des réfugiés Palestiniens d.d. 22/10/2019 p. 14). De Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever dewelke hun Jordaanse nationaliteit wordt afgenomen, krijgen een tijdelijk Jordaanse paspoort type T. Dit is verlengbaar om de twee jaar en sinds 1995 om de vijf jaar. Het gegeven dat u zich vergist tussen de geldigheid van twee jaar en vijf jaar is op zich niet bevreemdend gezien de complexiteit van dit gegeven en het feit dat u als enige van de familie dit heeft ondergaan (CGVS, p. 3). De Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever hebben een groene kaart waardoor ze onbeperkt kunnen reizen tussen de Westelijke Jordaanoever en Jordanië waarbij ze twee maanden in Jordanië

mogen verblijven. De groene kaarthouders wonen echter niet in de Westelijke Jordaanoever zelf. Sommigen leven in Jordanië of in het buitenland: desondanks hebben ze de Jordaanse nationaliteit verloren. Het CGVS twijfelt niet aan het gegeven dat u de Jordaanse nationaliteit heeft verloren doch zoals reeds eerder aangekaart, hebt u nooit in Jordanië gewoond waardoor dit niet als land van gewoonlijk verblijf kan worden beschouwd.

In de marge dient te worden aangestipt dat u naar de Westelijke Jordaanoever louter en alleen gereisd bent omwille van familiale redenen. U maakte hierbij gebruik van uw Palestijnse identiteitskaart. U bezat geen Palestijns paspoort. Het feit dat u enkel voor korte periodes naar Nablous bent gereisd om onder andere uw oma te gaan bezoeken en het huwelijk van uw broer bij te wonen (CGVS, p. 7), vermag niet dit als land van gewoonlijk verblijf te beschouwen.

Uw verzoek dient ten aanzien van Koeweit te worden beoordeeld uw land van gewoonlijk verblijf waar u steeds heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt.

Overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient een persoon die, indien zij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, aannemelijk te maken dat hij daarheen, uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren.

U stelde geen vrees te hebben ten aanzien van Koeweit en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten (Vragenlijst vraag 3 punten 1 en 2). De reden waarom u bij aankomst in België op 22 oktober 2015 internationale bescherming vroeg, is dat u niet meer over de Jordaanse nationaliteit beschikt en u vanaf januari 2016 niet meer over een verblijfsdocument in Koeweit ging beschikken (CGVS, p. 2 en 6). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk voor een belangrijk deel zelf de omstandigheden in de hand hebt gewerkt die maken dat u heden niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf, Koeweit. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op eigen initiatief uw werk verliet in 2015 om naar België te reizen omdat uw Syrische echtgenoot hier woonachtig is (CGVS, p. 4). U heeft ook nagelaten verhaal te halen bij de Jordaanse ambassade waarom u niet meer over de Jordaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 3). Gepeild of u naderhand met uw vader stappen hebben ondernomen om dit op te helderen, geeft u een onduidelijke verklaring: "het was in maart; ik was nog niet zwanger; ik had vernieuwd begin maart; ik heb Y. (...) later leren kennen, mijn vader was niet content, hij was kwaad maar hij kan niets aandoen, het is een van de twee keuzes" (CGVS, p. 3).

Wat betreft de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw familie in Koeweit, namelijk uw vrees door hun vervolgd te zullen worden omdat u zwanger was nog vóór u in het huwelijk getreden was, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt. U verklaart namelijk zelf dat uw familie denkt dat u bevallen bent in de zevende maand van uw zwangerschap. Zij weten met andere woorden niet dat u reeds zwanger was vóór uw huwelijk (CGVS, pp. 2, 5 en 6 + Vragenlijst dd. 26/11/2015 vraag 3 punt 5). Uw vrees dat zij u daarom zouden willen vermoorden is bovendien louter hypothetisch (Vragenlijst dd. 26/11/2015). Daarenboven bevestigt u uitdrukkelijk dat u actueel bij een terugkeer naar Koeweit niet zozeer uw familie vreest. Dergelijke verklaring ondermijnt dan ook de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging vanwege uw familie.

U verklaart voorts dat u problemen zal ondervinden omdat uw kind, geboren in België, nog geen nationaliteit heeft gekregen van de gemeente waar uw kind ingeschreven staat en uw man absoluut niet naar de Syrische ambassade kan gaan omdat hij bescherming heeft gekregen (CGVS, p. 6). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat de gemeente waar een kind officieel verblijft, de enige instantie is die de bevoegdheid heeft de nationaliteit van een in België geboren kind vast te stellen. De gemeente bepaalt de nationaliteit op basis van het Internationaal Privaatrecht en op basis van de door de ouders neergelegde (identiteits-)documenten. Het CGVS heeft niet de bevoegdheid in de vaststelling van de nationaliteit door de gemeente tussen te komen. Het gegeven dat de Belgische gemeente de nationaliteit nog niet heeft vastgesteld betekent echter niet dat uw kind, zoals u beweert, staatloos zou zijn, dan wel de Syrische nationaliteit niet zou kunnen bekomen. Uw bewering dat uw man niet naar de Syrische ambassade kan gaan om zijn zoon te laten registreren omdat hij het statuut van de subsidiaire bescherming heeft gekregen, is immers niet aannemelijk. Uw echtgenoot is namelijk in 2014 zelf nog naar de Syrische ambassade gegaan om zijn paspoort te vernieuwen (zie administratief dossier). Hieruit blijkt reeds dat uw man geen vrees koestert ten aanzien van de autoriteiten van zijn land van nationaliteit. Bovendien werd aan uw man de status van subsidiair beschermde toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in Syrië. Het gegeven dat hij contact opneemt met de Syrische autoriteiten ten einde de Syrische nationaliteit voor uw kind te verkrijgen, zal dan ook geen aanleiding

geven tot een heroverweging van de geldigheid van de hem toegekende internationale beschermingsstatus. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom uw echtgenoot niet in staat zou zijn ervoor te zorgen dat uw kind de Syrische nationaliteit bekomt en dat dit ook zo opgenomen wordt in het Rijksregister door de burgerlijke stand van de gemeente waar jullie ingeschreven staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Koeweit verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft u aangetoond dat u uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Het feit dat u de Jordaanse nationaliteit bent kwijtgeraakt, is door het CGVS nooit in twijfel getrokken.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar Koeweit omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Dit gegeven volstaat echter niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een asielzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze asielzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijfstitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar Kuwait de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In hoofde van uw Syrische echtgenoot werd er door het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw kind, A. R. (...), heeft via zijn vader / uw echtgenoot een verblijfstitel bekomen. De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in Syrië doet niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Koeweit, uw land van gewoonlijk verblijf. De toekenning van een beschermingsstatuut aan uw echtgenoot kan dan ook niet tot u worden uitgebreid louter omdat jullie gehuwd zijn. In zoverre u de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM aanvoert, dient nog opgemerkt te worden dat voornoemd artikel pas geschonden wordt wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mijnheer de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoren. De commissaris-generaal is in deze de (enige) verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 1, 2, 3, 4, 21 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Volgens artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Vooreerst dient aangestipt te worden dat haar relaas in het kader valt van artikel 1 A 2 van het Verdrag van GENEVE;

Verzoekster vreest voor haar persoonlijke onveiligheid. Niemand kan dat tegenspreken.

Haar asielaanvraag wordt door tegenpartij onderzocht op basis van haar verblijf in KUWAIT maar niet op basis van haar nationaliteit (Palestijnse daar ze de Jordaanse nationaliteit niet meer heeft).

Ook heeft ze de vrees geuit van terugkeer naar KUWAIT daar haar familie, moest ze eten dat ze zwanger was voor huwelijk, haar zou vervolgen of zelfs vermoorden.

Ten tweede heeft haar kind geen nationaliteit en haar echtgenoot kan de Syrische nationaliteit van het kind niet bekomen daar hij zich moet begeven naar de Syrische Ambassade in BELGIE. Het is niet omdat zijn paspoort vernieuwd werd door de Syrische Ambassade in 2014 dat hij een aanvraag kan indienen tot het bekomen van de Syrische nationaliteit voor zijn zoon. De toestand is totaal verschillend met deze van 2014.

Ook kan hij deze aanvraag niet indienen in zijn land van herkomst aangezien de oorlog die er heerst.

Ten derde heeft ze geen verblijfstitel meer in KUWAIT. Moet ze dan uitgewezen worden naar PALESTINIE?

Tegenpartij geeft geen enkel redelijk antwoord op deze vraag!

Verzoekster stelt vast dat e motivatie van de genoen beslissing identiek dezelfde is dann deze van deze van 14/03/2019.

Verzoekster herneemt in haar verzoekschrift de motivatie die aangehaald werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16/05/2019 (zie bijlage).

Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk.

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijfjaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een reflexmatige manier in BELGIE verblijft;

Haar kind alsmede verzoekster verblijven nog steeds in BELGIE.

Artikel 9 van de Internationale Conventie van NEW-YORK

(...)

Prioriteit moet gegeven worden aan het kind en de moeder.

ARTIKEL 8 van de Conventie van de Rechten van de Mens -eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

(...)

Zo verzoekster het land moet verlaten dit in tegenstrijdigheid is met voorgaand artikel met andere woorden zij wordt van haar kind gescheiden;”

3.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden het arrest nr. 221 326 van 16 mei 2019 van de Raad (stuk 2) en een kopie van de geboorteakte van verzoeksters zoon (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2, 3, 4, 21 en 48 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 1 definieert slechts een aantal begrippen die in de wet voorkomen. Artikel 2 bepaalt welke documenten een vreemdeling dient te bezitten om toegelaten te worden om het Rijk binnen te komen. *In casu* is verzoekster België binnen gekomen met een geldig paspoort en Schengenvisum (geldig tot 6 december 2015). Dit betekent echter niet dat zij daarom ook aanspraak kan maken op internationale bescherming, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk op welke wijze de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van dit artikel. Artikel 3 bepaalt de gevallen waarin de toegang tot het Rijk kan worden geweigerd en is *in casu* dan ook niet van toepassing. Artikel 4 bepaalt dat de beslissing tot terugdrijving de bepaling van artikel 3 vermeldt die werd toegepast. Verzoekster werd/wordt niet teruggedreven zodat zij zich evenmin dienstig kan beroepen op de schending van deze bepaling. Artikel 21 luidt als volgt: *“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”*. De bestreden beslissing betreft geen dergelijke beslissing, doch houdt in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd zodat dit onderdeel van het middel *in casu* iedere feitelijke en juridische grondslag mist. Artikel 48 bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

3.3.1.2. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (*cf.* RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

3.3.1.3. De schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag kan evenmin dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, nu deze enkel uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling van verzoekster en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus en geen betrekking heeft op de scheiding van verzoekster en haar kind of op het recht van verzoekster op omgang met haar kind.

3.3.1.4. Het middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de

overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De commissaris-generaal stelt daarbij vooreerst vast dat het verzoek van verzoekster dient te worden beoordeeld ten aanzien van Koeweit, haar land van gewoonlijk verblijf waar zij steeds heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, en overweegt dat Jordanië niet als verzoeksters land van gewoonlijk verblijf kan worden beschouwd aangezien zij de Jordaanse nationaliteit heeft verloren en zij nooit in dit land heeft gewoond en dat ook de Westelijke Jordaanoever niet als verzoeksters land van gewoonlijk verblijf kan worden beschouwd aangezien zij daar louter omwille van familiale redenen voor korte periodes naar gereisd is. Vervolgens overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoekster stelde geen vrees te hebben ten aanzien van Koeweit en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten, dat (ii) verzoekster voor een belangrijk deel zelf de omstandigheden in de hand heeft gewerkt die maken dat zij heden niet kan terugkeren naar Koeweit, dat (iii) verzoekster haar vrees om door haar familie in Koeweit vervolgd te worden omdat zij zwanger was nog vóór zij in het huwelijk getreden was niet aannemelijk heeft gemaakt, dat (iv) er niet kan worden ingezien waarom verzoeksters echtgenoot niet in staat zou zijn ervoor te zorgen dat haar kind de Syrische nationaliteit bekomt en dat dit ook zo opgenomen wordt in het Rijksregister door de burgerlijke stand van de gemeente waar zij ingeschreven staan, dat (v) het gegeven dat verzoekster momenteel niet kan terugkeren naar Koeweit omdat zij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om haar een internationale beschermingsstatus toe te kennen en dat (vi) de vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in Syrië niets afdoet aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Nu uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd is, voert verzoekster niet dienstig de schending aan van artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat het bestuur in geval van dringende noodzakelijkheid ontslaat van de plicht om zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.

De schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Aan verzoeksters identiteit en Palestijnse afkomst wordt niet getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet beweert en ook niet aan toont aan de hand van documenten dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, geniet. Artikel 1, D van het Verdrag van Genève is bijgevolg niet van toepassing zodat de commissaris-generaal op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf. HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal).

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren".

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, n), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal op basis van de volgende overwegingen dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster dient te worden beoordeeld ten aanzien van Koeweit, haar land van gewoonlijk verblijf waar zij steeds heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in Koeweit, dat u er onafgebroken heel uw leven heeft gewoond, dat u daar gestudeerd en gewerkt heeft en dat uw dichte familie er verblijft (CGVS, pp.3 en 4). U had als dochter van Palestijnse vluchtelingen van 1967 uit Nabloes de Jordaanse nationaliteit verworven (CGVS, p. 3). U reisde enkel doorheen Jordanië als transitland en verbleef er nooit langer dan twee maanden (CGVS, p. 7). U verklaart dat, nadat u uw man Y. (...) in 2010 hebt leren kennen, u Koeweit niet meer hebt verlaten. U vermeldde niet dat u in de jaren negentig naar Jordanië ging toen vele Palestijnen die werkzaam waren in Koeweit uit het land werden gezet omwille van de pro

Saddam houding van Yasser Arafat (COI Focus Jordanie statut des réfugiés Palestiniens d.d. 22/10/2019 p. 6). In 2015, bij de vernieuwing van uw Jordaans paspoort, werd er u geen nationaal nummer toegekend. Het betreft een tijdelijk paspoort (...) geldig gedurende vijf jaar (18/01/2015 tot 17/01/2020) waarin handgeschreven staat 'groene kaart' (zie onderaan pagina met zegels, naast pagina 48). U legt deze groene kaart niet neer. U verklaart dat u vanaf nu wel over de groene kaart beschikt die bestemd is voor mensen die geen Jordaanse nationaliteit hebben (CGVS, p. 2). Wel legt u uw gele kaart neer met nummer (...) afgegeven op 21/07/2006. U haalt aan dat deze gele kaart bestemd is voor mensen met de Jordaanse nationaliteit. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat sinds het jaar 2000 Palestijnen, die vroeger Jordaanse burgers waren, op willekeurige wijze staatloos zijn geworden. De wijze waarop dit gebeurt is totaal onlogisch waarbij sommige gezinsleden de nationaliteit zijn verloren terwijl andere gezinsleden ze hebben behouden. Uit de informatie blijkt dat het nationaal nummer op arbitraire wijze wordt afgenomen alsook de gele kaart (COI Focus Jordanie statut des réfugiés Palestiniens d.d. 22/10/2019 p. 19 + CGVS, pp. 1, 2 en 3). Er wordt na het afnemen van de nationaliteit een tijdelijk paspoort afgegeven (COI Focus Jordanie statut des réfugiés Palestiniens d.d. 22/10/2019 p. 14). De Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever dewelke hun Jordaanse nationaliteit wordt afgenomen, krijgen een tijdelijk Jordaans paspoort type T. Dit is verlengbaar om de twee jaar en sinds 1995 om de vijf jaar. Het gegeven dat u zich vergist tussen de geldigheid van twee jaar en vijf jaar is op zich niet bevreemdend gezien de complexiteit van dit gegeven en het feit dat u als enige van de familie dit heeft ondergaan (CGVS, p. 3). De Palestijnen van de Westelijke Jordaanoever hebben een groene kaart waardoor ze onbeperkt kunnen reizen tussen de Westelijke Jordaanoever en Jordanië waarbij ze twee maanden in Jordanië mogen verblijven. De groene kaarthouders wonen echter niet in de Westelijke Jordaanoever zelf. Sommigen leven in Jordanië of in het buitenland: desondanks hebben ze de Jordaanse nationaliteit verloren. Het CGVS twijfelt niet aan het gegeven dat u de Jordaanse nationaliteit heeft verloren doch zoals reeds eerder aangekaart, hebt u nooit in Jordanië gewoond waardoor dit niet als land van gewoonlijk verblijf kan worden beschouwd.

In de marge dient te worden aangestipt dat u naar de Westelijke Jordaanoever louter en alleen gereisd bent omwille van familiale redenen. U maakte hierbij gebruik van uw Palestijnse identiteitskaart. U bezat geen Palestijns paspoort. Het feit dat u enkel voor korte periodes naar Nablous bent gereisd om onder andere uw oma te gaan bezoeken en het huwelijk van uw broer bij te wonen (CGVS, p. 7), vermag niet dit als land van gewoonlijk verblijf te beschouwen."

Verzoekster reikt geen elementen aan ter weerlegging van de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier.

Voor zover zij de commissaris-generaal verwijt haar verzoek niet op basis van haar Palestijnse nationaliteit te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoekster het bezit van deze nationaliteit op geen enkele wijze staft.

Waar verzoekster er nog op wijst dat de motivering van de bestreden beslissing identiek is aan deze van de beslissing van de commissaris-generaal van 14 maart 2018, die door de Raad bij arrest nr. 221 326 van 16 mei 2019 werd vernietigd, mist het middel feitelijke grondslag. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot in de beslissing van 14 maart 2018, verzoeksters verklaringen dat zij niet langer over de Jordaanse nationaliteit beschikt niet meer zonder meer aanneemt, doch deze heeft onderzocht aan de hand van de daarover voorhanden zijnde informatie en deze daarmee plausibel heeft bevonden. Verzoekster licht niet toe in welk opzicht met de motieven van de bestreden beslissing niet is tegemoetgekomen aan voornoemd arrest van de Raad. Aldus weerlegt verzoekster niet dat haar verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Koeweit, het land waar zij steeds heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt, en dat als haar land van gewoonlijk verblijf moet worden beschouwd.

Voor zover verzoekster zich nog afvraagt naar waar ze moet worden uitgewezen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat deze vraag *in casu* dan ook niet aan de orde is.

Wat betreft verzoeksters vrees ten aanzien van Koeweit, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

"U stelde geen vrees te hebben ten aanzien van Koeweit en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten (Vragenlijst vraag 3 punten 1 en 2). De reden waarom u bij aankomst in België op 22 oktober 2015 internationale bescherming vroeg, is dat u niet meer over de Jordaanse nationaliteit

beschikt en u vanaf januari 2016 niet meer over een verblijfsdocument in Koeweit ging beschikken (CGVS, p. 2 en 6). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk voor een belangrijk deel zelf de omstandigheden in de hand hebt gewerkt die maken dat u heden niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf, Koeweit. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op eigen initiatief uw werk verliet in 2015 om naar België te reizen omdat uw Syrische echtgenoot hier woonachtig is (CGVS, p. 4). U heeft ook nagelaten verhaal te halen bij de Jordaanse ambassade waarom u niet meer over de Jordaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 3). Gepeild of u naderhand met uw vader stappen hebben ondernomen om dit op te helderen, geeft u een onduidelijke verklaring: "het was in maart; ik was nog niet zwanger; ik had vernieuwd begin maart; ik heb Y. (...) later leren kennen, mijn vader was niet content, hij was kwaad maar hij kan niets aandoen, het is een van de twee keuzes" (CGVS, p. 3).

Wat betreft de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw familie in Koeweit, namelijk uw vrees door hun vervolgd te zullen worden omdat u zwanger was nog vóór u in het huwelijk getreden was, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt. U verklaart namelijk zelf dat uw familie denkt dat u bevallen bent in de zevende maand van uw zwangerschap. Zij weten met andere woorden niet dat u reeds zwanger was vóór uw huwelijk (CGVS, pp. 2, 5 en 6 + Vragenlijst dd. 26/11/2015 vraag 3 punt 5). Uw vrees dat zij u daarom zouden willen vermoorden is bovendien louter hypothetisch (Vragenlijst dd. 26/11/2015). Daarenboven bevestigt u uitdrukkelijk dat u actueel bij een terugkeer naar Koeweit niet zozeer uw familie vreest. Dergelijke verklaring ondermijnt dan ook de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging vanwege uw familie.

U verklaart voorts dat u problemen zal ondervinden omdat uw kind, geboren in België, nog geen nationaliteit heeft gekregen van de gemeente waar uw kind ingeschreven staat en uw man absoluut niet naar de Syrische ambassade kan gaan omdat hij bescherming heeft gekregen (CGVS, p. 6). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat de gemeente waar een kind officieel verblijft, de enige instantie is die de bevoegdheid heeft de nationaliteit van een in België geboren kind vast te stellen. De gemeente bepaalt de nationaliteit op basis van het Internationaal Privaatrecht en op basis van de door de ouders neergelegde (identiteits-)documenten. Het CGVS heeft niet de bevoegdheid in de vaststelling van de nationaliteit door de gemeente tussen te komen. Het gegeven dat de Belgische gemeente de nationaliteit nog niet heeft vastgesteld betekent echter niet dat uw kind, zoals u beweert, staatloos zou zijn, dan wel de Syrische nationaliteit niet zou kunnen bekomen. Uw bewering dat uw man niet naar de Syrische ambassade kan gaan om zijn zoon te laten registreren omdat hij het statuut van de subsidiaire bescherming heeft gekregen, is immers niet aannemelijk. Uw echtgenoot is namelijk in 2014 zelf nog naar de Syrische ambassade gegaan om zijn paspoort te vernieuwen (zie administratief dossier). Hieruit blijkt reeds dat uw man geen vrees koestert ten aanzien van de autoriteiten van zijn land van nationaliteit. Bovendien werd aan uw man de status van subsidiair beschermd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in Syrië. Het gegeven dat hij contact opneemt met de Syrische autoriteiten ten einde de Syrische nationaliteit voor uw kind te verkrijgen, zal dan ook geen aanleiding geven tot een heroverweging van de geldigheid van de hem toegekende internationale beschermingsstatus. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom uw echtgenoot niet in staat zou zijn ervoor te zorgen dat uw kind de Syrische nationaliteit bekomt en dat dit ook zo opgenomen wordt in het Rijksregister door de burgerlijke stand van de gemeente waar jullie ingeschreven staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Koeweit verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft u aangetoond dat u uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Het feit dat u de Jordaanse nationaliteit bent kwijtgeraakt, is door het CGVS nooit in twijfel getrokken.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar Koeweit omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Dit gegeven volstaat echter niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een asielzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze asielzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijfstitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar Kuwait de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In hoofde van uw Syrische echtgenoot werd er door het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw kind, A. R. (...), heeft via zijn vader / uw echtgenoot een verblijfstitel bekomen. De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in Syrië doet niets

af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Koeweit, uw land van gewoonlijk verblijf. De toekenning van een beschermingsstatuut aan uw echtgenoot kan dan ook niet tot u worden uitgebreid louter omdat jullie gehuwd zijn. In zoverre u de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM aanvoert, dient nog opgemerkt te worden dat voornoemd artikel pas geschonden wordt wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé-leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees "voor haar persoonlijke onveiligheid" en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gegeven verklaringen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het niet is omdat het paspoort van haar echtgenoot in 2014 door de Syrische Ambassade werd vernieuwd dat hij een aanvraag kan indienen tot het bekomen van de Syrische nationaliteit voor zijn zoon en dat de toestand totaal verschillend is met deze van 2014, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Ook het louter voorleggen van een fotokopie van de geboorteakte van haar zoon vermag aan deze motieven geen afbreuk te doen.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat er geen geloof aan kan worden gehecht, dan wel dat deze niet volstaan om haar een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Koeweit zou hebben gekend.

3.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in

Koeweit actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Voor zover verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen (verzoekster spreekt van “cassatie” van de bestreden beslissing), wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN